

บ้านไร่สายสวาท

บทที่ 22

ยอดขับรถพาตาไปโรงพยาบาลในเวลาบ่ายโดยมิชไมพรนั่ง
ประคับประคองไป สายชลใช้รถอีกคันหนึ่งโดย นำกระเป๋าสื่อผ้าซึ่ง
วางรออยู่ติดไปด้วย

บ้านทั้งหลังเงียบเชียบเมื่อเชษฐภักกลับมา สิ่งแรกที่เขาทำก็คือ
มองหาสายชล เขาเปิดประตูห้องของเธอ ข้าวของยังอยู่ในที่ในทาง
แต่เสื้อผ้าในตู้หายไปครึ่งหนึ่ง รวมทั้งของใช้ซึ่งใช้ในชีวิตประจำวัน
เขานั่งลงบนเตียงนอนซึ่งคลุมผ้าไว้อย่างเรียบร้อย โต๊ะเขียนหนังสือ
ว่างเปล่า มันเคยรกด้วยปากกาสมุดหนังสือและเศษกระดาษ
หน้าต่างปิดสนิททำให้บรรยากาศมืดทึบ เขาได้แต่ทอดถอนใจ

มีเสียงดังที่ประตูห้อง พอหันไปมองก็เห็นอัญชลี

“นั่งชิมอยู่ที่นี่เอง มัวแต่คิดถึงแม่ตัวดี ไม่มีแกใจนึกถึงคนอื่น
บ้างเลยนะ”

“เธอจะให้ฉันนึกถึงใครกันล่ะ”

“ก็ตาที่แสนดีของคุณยังไงล่ะ ยอดกับไมพาไปโรงพยาบาลแล้ว”

เขามองภรรยาอย่างตกใจ รู้ว่าตาเพิ่งมีอาการไม่สบาย แต่
เข้าใจว่าไม่ได้เป็นอะไรมากนักนอกจากเจ็บป่วยตามปรกติ

“ถึงกับต้องไปโรงพยาบาลเที่ยวหรือ ไหนหมอบอกว่าไม่เป็น
อะไรมาแล้วยังไงล่ะ”

“ฉันก็ไม่รู้” อัญชลียักไหล่

เขาลุกขึ้น “ฉันจะไปดู”

สายชลนั่งเงียบอยู่ในที่นั่นซึ่งจัดไว้สำหรับญาติของคนป่วย มองดู
ใครต่อใครเดินผ่านไปมาด้วยอาการเหม่อลอย เธอกำลังวิตกกังวลทั้ง
ว่ารุ่นสับสน คิดค้นหาสาเหตุการเจ็บป่วยของตา ทำไมนะ...ก็เมื่อวันนั้น
ยังดี ๆ แล้วจู่ ๆ ก็ล้มเจ็บ

เธอนึกทบทวนเหตุการณ์ ไม่ว่าจะทวนกี่ครั้งมันก็มาลงตรงจุด
เดียวกัน

อาการป่วยของตาเกิดขึ้นหลังจากที่เกิดเรื่องระหว่างเธอกับเชษฐ
ในวันรุ่งขึ้น เธอหายไปกับยอดเกือบทั้งวัน เมื่อกลับมาก็พบว่าตา
กำลังไม่สบาย ชไมพรบอกว่าตาชิมมาตั้งแต่เช้า แล้วยังคำพูดแปลก ๆ
เหล่านั้น ตาอยากให้เธอไปเสียจากบ้านไร่ทั้ง ๆ ที่เคยมีความมุ่งหมาย
ตลอดมาที่จะให้เธออยู่ด้วย

เธอคือสาเหตุ...! นี่เป็นความจริงหรือ...!

สายชลเพิ่งจะนึกออกว่าในคืนนั้น ด้วยความแตกตื่นตระหนก
ตกใจ เธอรื้อร่องเรียกตาออกไปครึ่งหนึ่ง... ครั้งเดียวเท่านั้น.....

เชษฐภักปล่อย แล้วเธอก็วิ่งขึ้นห้อง ไม่ได้คาดคิดเลยว่าตาจะตื่น
แม่ในเวลานี้เธอก็บอกตัวเองอยู่นั้นแล้วว่าไม่ใช่

ชไมพรพูดอยู่กับนายแพทย์ อีกครู่หนึ่งก็เดินมานั่งใกล้ ๆ

“หมอรับตัวตาไว้ แต่ว่าจะต้องนอนห้องรวมไปก่อน อีกสองสาม
วันจึงจะมีห้องพิเศษว่าง”

เธอได้แต่รับฟัง ชไมพรนั่งอยู่ข้าง ๆ แล้วอีกครู่หนึ่งก็ลุกไป
พูดกับยอดผู้ซึ่งนั่งห่างไปอีกทางหนึ่ง ปล่อยให้สายชลได้อยู่ลำพัง

ยอดมองเธอบ่อยครั้งอย่างหวังใยเป็นกังวล สีหน้าของสายชล
ดูทุกข์ระทมหนักหนาปานกันกับอาการของตา

เชษฐภักถึงเมื่อเวลาเย็นย่ำ พูดกับชไมพรขณะที่นัยน์ตาก็ฝ้ามอง
สายชล เธอมองผ่านเขาไปอย่างห่างเหิน ครั้นเขาเดินเข้ามาใกล้
เธอก็หันหน้าหนี

เชษฐภักนั่งลงข้าง ๆ

“อย่ากังวลไปเลยชล แล้วตาก็จะหายกลับบ้านได้”

ไม่มีคำตอบ เขาได้แต่ถอนใจ

สีหน้าของหญิงสาวบอบช้ำเป็นทุกข์ เขาอยากจะวางมือลงบน บ่าบางๆ กอดและปลอบอย่างน้องสาวเล็กๆ แต่ว่าเขาไม่อาจทำได้อีก แล้ว เขารู้ว่าเธอไม่มีวันจะไวใจเขาอีกต่อไป

ดูเธอซี พอเขาเข้าใกล้ก็หันหนี ไม่ยอมพูดจา ไม่ยอมรับฟัง แม้แต่ชไมพรก็สังเกตเห็น

จนใกล้ค่ำแพทย์จึงอนุญาตให้เข้าเยี่ยมได้ ตายังคงนอนนิ่ง หน้าตาที่ปิดขยับเป็นบางครั้ง หายใจอ่อน รวยริน

“กลับกันก่อนเถอะ” เชษฐีพูด

“หนูจะอยู่ที่นี้” สายชลบอกชไมพร

“จะอยู่ได้อย่างไร ประเดี๋ยวก็จะมีดแล้ว”

“หนูจะอยู่รอคุยกับตา”

“อย่าทำเป็นเด็กไปเลยน่า ชลทำอะไรไม่ได้หรอก” ชไมพร โอบไหล่ญาติผู้น้องอย่างปลอบโยน “พรุ่งนี้ค่อยมาใหม่ก็ได้”

หญิงสาวไม่ยอมขยับเขยื้อน

“ไปเถอะ” พี่สาวเตือน สายชลพูดว่า

“พี่ไม่กลับไป หนูจะค้างในเมือง”

“ชลก็...”

“หนูจะค้างคะ...” เธอยืนยันด้วยน้ำเสียงสั่นเครือก่อนจะร้องไห้ เจ็บๆ

ชไมพรถอนใจ เหลือบมองเชษฐีผู้ซึ่งถอยไปยืนมองอยู่อย่าง หน้าใจ กระซิบถามว่า

“โกรธกับพี่เชษฐีหรือ มีเรื่องอะไรกันหรือเปล่า”

“ไม่มีคำตอบ นอกจากน้ำตาซึมลงเป็นทาง.....”

สายชลเช่าห้องเล็กๆ ที่สะอาดสะอาดอันปลอดภัยอยู่ในโรงแรมแห่งหนึ่ง พอเช้าขึ้นก็แต่งตัวมานั่งอยู่ที่โรงพยาบาล สอบถามอาการและ รอเวลาเยี่ยม

เชษฐีและชไมพรผลัดกันมาเยี่ยม แต่ก็ไม่ได้ทำอะไรดีขึ้น ห้องพิเศษว่างแล้ว แต่ว่าตากลับถูกย้ายไปยังห้องฉุกเฉินสำหรับคนป่วย อาการหนักซึ่งต้องได้รับการดูแลรักษาเป็นพิเศษ

สายชลได้แต่นั่งซึมอยู่หน้าห้อง ดวงตาโศกตรมโรยรา มีคน พยายามจะปลอบ หากไม่ทำให้เธอรู้สึกดีขึ้น

เธอโทรศัพท์ไปหาทำนุ และเขาก็ตามมาเยี่ยมที่โรงพยาบาล หลังจากที่อยู่ด้วยกันพักหนึ่ง เขาก็หยิบกระเป๋าใส่สตางค์ออกมา เปิด ดึงภาพถ่ายใบหนึ่งออกมาส่งให้

“จำนี้ได้ไหม” เขาถาม

สายชลพยักหน้า รับภาพกลับมา ภาพถ่ายเก่าๆ สีซีดอ่อนจาง แต่ยังมองเห็นใบหน้าสวยอ่อนหวานของหญิงสาวเยาว์วัยคนหนึ่ง

“จำได้ซีคะ”

“ผมขอคืนให้คุณนะ หรือว่าคุณยังตั้งใจจะตามหาเธออยู่”

เธอสั่นหน้า “ไม่แล้วละคะ”

“ดี” ฝ่ายนั้นพยักหน้า “ผมเคยพยายามแล้ว ผมถามสารวัตร ว่ารู้จักผู้ชายอดีตนักเลงที่ชื่อศักดิ์... บ้างไหม เขามองหน้าแล้วถามว่า ผมถามทำไม ผมบอกว่าอยากจะได้รู้ เขาบอกว่าอย่าอยากจะได้รู้เลย อดีตก็คืออดีต ตอนนี้อยู่ไม่มีใครได้ยินหรือว่ารู้จักชื่อศักดิ์... อีกแล้ว เขาเคยเป็นนักเลงมาจากถิ่นอื่น แต่ตอนนี้ไม่ว่าจะอยู่ที่นี้หรือไม่ก็ตาม ชื่อมันถูกลบหายไปแล้ว...” เพื่อนต่างวัยพูดต่อไปว่า “ผมคิดว่า เขากลายเป็นคนยิ่งใหญ่ที่มีอิทธิพลคนหนึ่งนะ”

สายชลเก็บรูปนั้นใส่กระเป๋าถือ “ช่างเถอะคะ ไม่ว่าเขาจะเป็น ใครก็ตาม ฉันไม่สนใจอีกต่อไปแล้ว”

มนตรีมาหาสายชลในตอนสายของวันเสาร์ตามที่บอกไว้ เขาไปที่ไร่ พอรู้ข่าวก็ตามมาที่โรงพยาบาล

เขาเช่าห้องอยู่ที่โรงแรมเดียวกับสายชล คอยตามอยู่ใกล้ๆ เป็นเพื่อนปลอบใจ หากว่าเชษฐีหรือชไมพรกับยอดมาถึงโรงพยาบาล ก็จะพบชายหนุ่มอยู่กับเธอทุกครั้งไป

ดูเหมือนท่าทีประทับใจของมนตรีจะกลายเป็นเกราะที่ครอบคลุมสายชลไว้จากทั้ง “พี่ชาย” และชายหนุ่มอีกคนหนึ่ง ผู้ชายนักสู้หน้าขรึมยิ้มยากผู้ซึ่งจำกัดตัวเองให้อยู่ในที่ในทางของตน เขาได้แต่ส่งสายตามองมาแล้วก็ต้องเมินกลับไป สีหน้าขรึม ดวงตาคมเข้มหม่นมัวแผ่ความรู้สึกขมขื่นร้าวราน

หญิงสาวมักจะเมินหนีเมื่อเผชิญสบตากัน เธอเองก็รู้สึกบีบคั้นในใจ แต่จะทำอย่างไรได้ ถึงอย่างไรเธอและยอดก็ไม่อาจเดินร่วมทาง

หนุ่มสาวที่ท่าตัวประหนึ่งคนรักตามติดอยู่ใกล้ๆ สายชลกลับไม่ได้มีท่าทีแจ่มใสขึ้นเลย แต่ว่ายิ่งเชื่องซึมโรยรา

“กลับไปอยู่ที่บ้านกันเถอะ ชล” ซไมพรเกลี้ยกล่อม “ตอนนี้ที่บ้านไม่มีใคร งานก็ทิ้งไม่ได้ ห่วงตาก็ห่วง อยู่ด้วยกันจะได้ช่วยกันเป็นกำลังใจ”

“หนูจะรอให้ตาหายก่อน” เธอยืนยัน

มนตรีอยู่ได้เพียงสองวันก็ต้องกลับกรุงเทพฯ โอบกอดอดอ้อนรำลา

“ผมอยากจะอยู่ แต่ทำงานไม่ได้ เสาร์หน้าผมจะมาใหม่จะ”

สายชลรู้สึกกังวลอยู่ลึกๆ ถึงอย่างไรเขาก็ช่วยให้เธออุ่นใจได้บ้าง เธอนึกถึงผู้ชายอีกคนหนึ่ง คนที่เธออยากให้ปลอบ อยากให้อยู่เป็นเพื่อนใกล้ๆ แต่ว่าเธอไม่อาจเรียกร้องได้ เธอเองเป็นผู้ขีดเส้นแบ่งแยกเขาออกไป ดังนั้นจึงต้องทำใจแข็งทุกขัทรมาณ

เธอไม่รู้ว่าอีกฝ่ายก็รู้สึกทรมานใจปานกัน ทุกครั้งที่พบเห็นเขาได้แต่เฝ้ามองหญิงสาวอย่างเป็นห่วงกังวล สีหน้าท่าทางของเธอคล้ายกำลังมีความทุกข์สาหัส แต่ว่าเธอได้แสดงเจตนาที่จะให้เขาอยู่ในวงนอก ในบางวัน เธอมีมนตรีตามติดอยู่ข้างกาย ประคับประคองปลอบขวัญ เขาจะกล้าเผยอเข้าเทียบเทียบอะไรได้

ชายหนุ่มพูดกับเธอในวันหนึ่งซึ่งเขาขับรถมากับซไมพรผู้ซึ่งกำลังสอบถามอาการของคนป่วยกับนายแพทย์

“คุณสายชลสบายดีหรือเปล่า สีหน้าท่าทางเหมือนคนไม่สบาย”

สายชลหลบตา “ฉันสบายดี ยอดล่ะ เป็นอย่างไรบ้าง”

“ผมเป็นห่วงคุณ”

“อย่าเป็นห่วงฉันเลย ช่วยดูแลพี่ไม่ให้อึดด้วยก็แล้วกัน”

ฝ่ายนั้นนิ่ง

“ฉันขอร้อง ช่วยดูแลพี่ไม่ด้วย” เธอย้ำ

เขาไม่ยอมรับคำตามเคย

อาการของตาทรุดลงทุกวัน ในที่สุดตาก็จากไปด้วยอาการอันสงบ สายชลเป็นคนแรกที่รู้ แพทย์ตามให้เธอเข้าไปในห้องก่อนเขาจะจากไปเพียงไม่กี่นาที ร่างกายของเขาทรุดโทรมลงวันละน้อย แม้สายชลจะเห็นอยู่ทุกวัน แต่ว่าเมื่อมีโอกาสพิจารณาก็รู้สึกใจหาย

ไม่น่าเชื่อว่าร่างเดียวกันนี้ยังแจ่มใสดีอยู่เมื่อสัปดาห์ก่อน ตอนนั้นเขายังยิ้มแย้มแจ่มใส พุดเล่นหยอกล้อกับเธอ

ชายชราคนหนึ่งไม่ไหวติง ดวงตาปิดสนิท ลมหายใจอ่อนจนจับไม่ได้ สายชลนั่งนิ่งอยู่ที่ข้างเตียง หมอถอดเครื่องช่วยชีวิตบางอย่างออกไป เหลือไว้เพียงรอยซำบนผิวหนังไม่รู้มากมายเท่าไร เธอกุมมือของตาไว้ หากตายังมีสติแม้แต่น้อยนิด จะได้รู้ว่าเธออยู่ที่นี้

“ตาขา...” เธอร้องเรียกอยู่ในใจ น้ำตาซึมลงเป็นพักๆ

“ตาของชล...”

จนนายแพทย์จับมือของเธอออกจากมือตา บีบเบาๆ อย่างปลอบ เธอจึงรู้ว่าตาได้จากไปอย่างไม่มีวันจะกลับมาอีกแล้ว

เธอนั่งนิ่งอยู่เมื่อคนอื่น ๆ เชษฐ ซไมพร และยอด เข้าไปคารวะศพตา อีกครู่หนึ่งทั้งพี่ชายพี่สาวก็ต้องจัดการธุระเกี่ยวกับการตาย เธอถูกทิ้งอยู่กับยอด เขานั่งอยู่ไม่ห่าง มองเธอเซ็ดน้ำตาเงียบๆ

“ฉันไม่มีใครเหลือแล้วนะยอด” เธอพูดคล้ายรำพึงกับตัวเอง

“คุณยังมีคุณเชษฐกับคุณไม่”

หญิงสาวพูดว่า “ฉันมีแต่พี่ไม่ แต่เขาก็รักและกลัวพี่เชษฐ้มาก เขาคงช่วยอะไรฉันไม่ได้”

ชายหนุ่มไม่กล้าเดาว่าเกิดอะไรขึ้นในระหว่างเธอกับเชษฐ์

“ทำไมมาถึงต้องตายนะยอด ตายังดี ๆ อยู่ แล้วจู่ ๆ ก็ล้มเจ็บ โดยไม่ยอมฟื้นและตาย... ทำไม....”

เขาตอบไม่ได้

“ฉันไม่อยากจะคิดเลย” สายชลพูดขณะที่น้ำตาไหลลงอีกครั้ง “แต่ก็อาจจะเป็นไปได้ ตาตายเพราะฉัน เพราะฉันเอง....”

“คุณสายชล...” เขาเรียกเธออย่างอ่อนโยน “อย่าพูดอย่างนั้น ซิครับ คุณตาจะตายเพราะคุณได้อย่างไร คุณเศร้าโศกจนหันมาโทษตัวเอง”

เธอได้แต่สะอื้น อยากจะเล่า แต่ก็เล่าไม่ได้

“ระงับใจเถอะครับ คุณตาคงไม่อยากให้คุณเป็นทุกข์ปานนี้ คนอื่นๆ ก็เหมือนกัน”

“หากตาตายเพราะฉันจริง ฉันอยากให้ตารู้ว่าฉันเสียใจ”

มีมืออบอุ่นทาบลงที่ต้นแขน สายชลหันมา แล้วก็ซบหน้าร้องไห้กับบ่ากว้างนั้น

เชษฐ์และชไมพรได้เห็นอยู่ในระยะไกล ต่างมีสีหน้าเผือดลง

ทุกคนตกลงจะพาดากลับบ้าน ดังนั้นสายชลจึงต้องขับรถตามกลับไปบ้านไร่

โรงศพของตาถูกตั้งอยู่ในห้องรับแขก ไม่ไกลจากโต๊ะหมู่บูชาซึ่งประดิษฐานพระพุทธรูป ชไมพรจัดห้องเสียใหม่ให้สะดวกแก่การทำพิธีและรับรองแขก มีพระมาสวดพระอภิธรรมต่อหน้าศพทุกคืนเป็นเวลาเจ็ดคืนติดต่อกัน ไม่มีแขกมาร่วมงานมากนัก คนที่มาเป็นคนที่ยักและติดต่อกันอยู่ ครอบครัวนี้มักจะเก็บตัวเงียบๆ ไม่ใคร่มีสังคม และบ้านไร่ก็อยู่ไกลออกมาจากตัวเมืองค่อนข้างมาก

มนตรีกลับมาอีกครั้ง คราวนี้เขาแวะที่ตัวจังหวัดก่อนแล้วจึงตามมาที่บ้านไร่

“อย่าเสียใจไปเลยนะ” เขาเฝ้าปลอบเธอ “ตาไปสบายแล้ว ตอนนี้อาสาบายนกว่าพวกเราหลายเท่า ไม่ต้องแบกสังขารที่เจ็บป่วย ไม่ต้องปวดตึงเมื่อย ต้องหนาวต้องร้อนอีกต่อไป”

เธอพยายามทำใจอยู่แล้ว แม้กระนั้นน้ำตาก็ยังไหลเป็นพัก ๆ

“บอกพ่อเลี้ยงหรือเปล่า” มंत्रीถาม สายชลสั่นหน้า

“ทำไมไม่บอกล่ะจ๊ะ ถ้าพ่อเลี้ยงมา คนอื่นๆ ก็ต้องรู้และตามมางานจะไม่เงียบเหงาอย่างนี้”

“เราอยากให้เงียบ ไม่อยากเอิกเกริกค่ะ” เธอบอก “ชลเองก็เป็นแค่คนเล็กๆ อย่างกวนใจเขาดีกว่า”

“แต่พ่อเลี้ยงเอ็นดูชลมากนะจ๊ะ”

“ช่างเขาเถอะค่ะ”

มนตรีค้างอยู่ที่บ้านไร่โดยอาศัยห้องนอนของเธอ ตัวเธอเองไปนอนอยู่กับชไมพร มีบ้างเหมือนกันที่เขาถือโอกาสเมื่ออยู่กันตามลำพัง โอบกอดและจูบรับขวัญ แต่สายชลไม่มีปฏิกิริยาโต้ตอบ เธอเศร้าโศกหมดอาลัยจิตใจเลื่อนลอย ฝ่ายชายจึงต้องเลิกกราไปเอง

เชษฐ์ มีแต่กิริยาอาการที่เคร่งขรึม เขายังต้องดูแลงานในไร่ เช่นเดียวกับคนอื่นๆ วันๆ คนในบ้านจึงแทบจะไม่ได้ยินเขาพูดคุยกับสายชลยิ่งแล้วใหญ่ เขามักจะมองเธออย่างอึดอัด และกับมนตรีนั้น บ่อยๆ ที่ประกายตาเขาวาววามด้วยความชิงชังริษยา

มนตรีถึงกับออกปากกับสายชลว่า

“พี่ชายคุณไม่ยินดีต้อนรับผมเลย บางครั้งเขาทำสีหน้าน่ากลัวจัง ยิ่งกับอยากจะฉีกเนื้อผมเป็นชิ้นๆ”

สายชลหน้าตึง เสียงพูดออกกระด้าง

“ช่างเขาเถอะค่ะ ไม่สบายใจก็อย่าไปมองก็แล้วกัน”